

PHẦN HAI

Phú Quang về nhà lúc sáng sớm. Anh kéo nhẹ cánh cửa bước vào nhà và đứng lại vì ông Hai đang ngồi ở bộ bàn ghế đặt giữa nhà.

- Đêm qua con không về nhà à?

Phú Quang cúi đầu:

- Dạ, con lại nhà bạn uống rượu say nên ngủ lại.

- Ba đã xem thư bác Lâm gửi cho ba rồi.

- Bác Lâm nói gì vậy ba?

- Bác ấy nói là muốn gả Lam Ngọc cho con, để bác yên tâm giao công ty cho con.

Phú Quang ngó người ra:

- Con chỉ xem Lam Ngọc như em gái con, huống chi cô ấy đâu có bình thường hả ba. Lúc bình thường cũng hiểu biết lắm, nhưng khi nổi con điên lên, đập phá quậy tung lên.

- Vậy thì con liệu lời mà nói với người ta, dù sao cũng chỗ ân nghĩa, ba không muốn có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

- Đâu thể lấy ân nghĩa mà buộc con cưới người con không yêu hả ba, hơn nữa ba biết đó, Ngọc Thúy đợi con mấy năm rồi.

- Con cũng đừng quá tin người. Ba nghe nói Ngọc Thúy cặp bồ với tay buôn xe hơi nào đó.

- Không có đâu ba, đêm qua Thúy đã bằng lòng cho con bước tới. Con cũng đã dành dụm một ít tiền để lo đám cưới.

- Ừ, thì ba tùy con. Hôn nhân là chuyện hạnh phúc của đời con, con yêu ai thì cưới đấy.

Phú Quang cảm động:

- Cám ơn ba. Bây giờ con phải đi về Sài Gòn để chiều còn đi làm.

- Ồ, con đi đi.

Phú Quang thay quần áo, anh mang túi quần áo ra xe rồi quay vào ôm vai mẹ:

- Mẹ! Con sẽ cưới Ngọc Thúy cho có người sớm hôm lo cho mẹ.

Bà Hai cười âu yếm vỗ đầu con trai:

- Con gái bây giờ ít đứa nào chịu làm dâu đâu con. Con hạnh phúc là được.

Đến trưa Phú Quang mới lên đến Sài Gòn. Lam Phương mở cửa cho Phú Quang, cô quát vào mặt anh:

- Người gì đâu đáng ghét, không giữ lời hứa. Đồ cuội, đồ thất hứa!

Một nắm trái sơ ri ào ào vào người Phú Quang cùng với vẻ mặt hờn dỗi của Lam Phương. Phú Quang giật mình cười gượng:

- Anh xin lỗi, tại lúc anh về nhà em đã đi chơi, mà anh thì cần về quê gấp.
- Gấp gì mà gấp, thật đáng ghét.
- Lam Phương, không được hôn!

Đang mè nheo chì chiết Phú Quang, ông Lâm ra tới, ông nghiêm khắc nhìn cô con gái út:

- Có đến mấy tháng, anh con không về quê vì phải kèm cho con học thi, con đã thi phải để anh Quang về thăm nhà chứ.

Lam Phương nũng nịu:

- Vậy ảnh đừng có hứa, ai biểu ảnh hứa, còn ngoéo tay con đang hoàng nữa chớ bộ.

Phú Quang cười gượng:

- Dạ, là con có hứa với Lam Phương, song con lại quên mất.

Lam Phương háy Quang:

- Phải nói là anh cố tình quên mới đúng. Thôi không cần, mai mốt em bảo Kiến Đức đưa em đi. Đi với ông già cổ hủ như anh chán phèo.

Cô nguyệt anh rồi bỏ đi. Ông Lâm cười lắc đầu:

- Nó trẻ con như vậy, cháu đừng trách nó làm gì.
- Dạ, con biết mà.
- Ba má con mạnh chứ?
- Dạ, mạnh.
- Con có đưa thư của bác cho ba con xem chớ?
- Dạ, có.

Phú Quang bối rối cúi đầu, ông Lâm vui vẻ:

- Còn ý cháu như thế nào, Phú Quang? Ba cháu nói như thế nào?
- Dạ, ba cháu nói là tùy cháu quyết định. Cháu còn nghèo...
- Thôi, cháu đi đường xa, cứ nghỉ đi, không cần trả lời bác vội đâu.

Ông Lâm bỏ đi vào. Phú Quang ngẩn người nhìn theo. Ba anh nói đúng, nếu anh chọn Lam Ngọc, ông Lâm sẽ tin tưởng anh, giao việc điều hành công ty cho anh, anh sẽ có tất cả, sự giàu có mà cả đời anh từng mơ ước.

Nhưng như thế sẽ không công bằng với Ngọc Thúy. Đêm qua cô đã thuộc về anh. Anh không nhớ mình đã làm gì nữa... nhưng dù sao thì anh và Ngọc Thúy cũng từng yêu nhau, cưới nhau là lẽ đương nhiên rồi, anh đâu có con đường nào để lựa chọn, huống chi anh chưa từng dành cho Lam Ngọc một tình cảm nào khác hơn tình anh em.

- Ngọc Thúy! Nghĩ đến người yêu trái tim Phú Quang tràn ngập cảm xúc. Chúng mình sẽ là một đôi vợ chồng hạnh phúc phải không em? Anh nhớ hồi đó, em ngây thơ vụng dại, còn anh đúng như cái tên “cả quỳnh” Lam Phương đặt cho anh. Rụt rè, nhút nhát, làm cho Ngọc Thúy tất cả những điều cô thích, song chưa một lần anh dám nói yêu cô. Khi chỉ có hai đứa với nhau, anh cứ lúng ta lúng túng, còn Ngọc Thúy đáo để, cô véo tai anh:

- Anh Quang có chuyện muốn nói với em đúng không?

Phú Quang đỏ mặt:

- Đâu có.

- Còn không gì nữa.

Ngọc Thúy trêu Quang:

- Hay là anh Quang muốn làm em rể của Thúy, Thúy gả bé Hiền cho anh nghen.

Phú Quang đỏ mặt hơn, anh bạo gan nắm tay Ngọc Thúy:

- Anh thích em mà thôi.

Ngọc Thúy lườm Phú Quang:

- Dữ không, bây giờ mới chịu nói!

Rồi cô lim dim mắt và kê má vào sát mặt Phú Quang. Phú Quang bối rối, Ngọc Thúy mở mắt ra gắt:

- Quang không biết mình phải làm gì sao?

- Anh phải làm gì?

- Cả quỳnh ơi là cả quỳnh!

Ngọc Thúy ôm cổ Phú Quang, cô đặt môi cô vào môi anh. Nụ hôn đầu đời cả hai có với nhau. Nụ hôn mà Phú Quang nhớ mãi. Mỗi lần nhớ những cảm xúc cứ ngập đầy. Làm sao anh có thể phụ bạc cô và yêu ai khác hơn nữa.

Ngày ấy và bây giờ đã năm năm hơn, anh thành chàng trai tự tin, song có lẽ đối với tình yêu, vẫn còn là anh học trò khờ khạo, ngu ngơ trước tình yêu.

- **E!** Ê!

Kiến Đức quơ tay trước mặt Lam Phương:

- Làm gì ngồi đồng ra vậy?

Lam Phương bực bội đánh bạt tay Kiến Đức ra:

- Người ta nói làm ơn để cho người ta yên mà, phá hoại. Bực cái mình.

- Nè nè, em đậu rồi chớ bộ em thi rớt hay sao mà cái mặt quạu đeo như là Bùi Kiệm vậy?

- Thây kệ tía tui!

Kiến Đức phì cười:

- Anh nhớ em gọi ba em bằng ba chứ đâu có gọi tía như dân quê. Chà muốn lấy chồng nhà quê rồi hả, hay là ưng đại cái thằng cha cả quỳnh quê ở xứ củ mì ở trọ nhà em đi.

Lam Phương xẵng giọng:

- Nè! Không được nói người ta là cả quỳnh nghe chưa?

- Bữa nay em bị sốt lên mấy chục độ vậy? Em cũng từng gọi hấn là cả quỳnh, nhìn thấy mặt biết ngay là dân củ mì kia mà.

- Nhưng mà em cấm.

- Bộ “miết” hay phải lòng thằng cha ấy rồi sao?

- Ủ ớ đó, rồi sao?

- Em nói chơi hay nói giỡn vậy?

- Tui nói thiệt.

Kiến Đức cười phá lên:

- Em phải lòng cái thằng củ mì đó?

- Trời ơi! Làm ơn cầm cái họng lại giùm cái coi.

Lam Phương cúi kính, đang cầm trái táo ăn, cô tọng hết vào mồm Kiến Đức.

- Anh luôn miệng chê người ta là dân củ mì, còn anh, cái miệng lúc nào cũng toác hoác như là gà mái nhảy ổ vậy.

Bỏ Kiến Đức ở đó, Lam Phương chạy nhanh qua đường. Cô chạy quanh quẹo cho Kiến Đức đừng tìm thấy mình, rồi mình tấp vào điểm chơi Internet chơi quây âm âm.

Ồn ào đó, để lại chìm vào nỗi buồn. Tại sao ba lại muốn gả chị Ngọc của cô cho Phú Quang, còn anh liệu có nhận chịu cuộc hôn nhân này? Một cuộc hôn nhân cho anh tiền bạc và cả địa vị. Bù lại cưới một người vợ dở dở ương ương.

Cô muốn khóc vì điều này quá thể. Cô đâu thể nào nói với mọi người cô yêu anh và xin anh hãy chờ cô học xong đại học.

Gần đến tối, quây chán chê, Lam Phương mới quay về nhà.

Bóng tối ngả dần theo cơn gió vào đêm lặng lẽ, Phú Quang cũng đang mê mải theo dòng suy tưởng của mình. Chưa bao giờ anh cảm thấy bối rối như thế. Ông Lâm đặt quá nhiều hy vọng vào anh và Ngọc Thúy cũng vừa điện thoại cho anh.

- Em có mang rồi anh ạ, tính sao đây hả anh?

Anh phải về quê và xúc tiến đám cưới. Ngọc Thúy đã là của anh, cô lại đang mang thai.

- Anh Phú Quang!

Lam Phương gõ mạnh tay lên cánh cửa, Phú Quang giật mình quay lại:

- Có chuyện gì vậy Lam Phương?

Lam Phương bước vào phòng Phú Quang, cô đến ngồi chiếc ghế đối diện và nhìn anh:

- Ba mẹ em cho mời anh xuống nhà.

Cô cười buồn:

- Để nói chuyện hôn nhân của anh và chị Ngọc. Anh có gật đầu không?

Phú Quang ngồi yên, Lam Phương cất giọng:

- Anh không bằng lòng phải không? Một cô vợ mát mát khùng khùng, khi anh nói chuyện anh phải nói từng tiếng to và rõ, chỉ mới hiểu.

Lam Phương cười chế giễu:

- Meo meo, em yêu anh.

- Em đừng có cay đắng mỉa mai anh có được không?

- Em đâu có mỉa mai anh, chị Ngọc là chị của em mà. Cưới chị Ngọc, anh sẽ được ba em giao quyền điều hành công ty, anh có thể vươn cao lên trong cái xã hội đang đầy cạnh tranh, không phải sao?

Phú Quang nhìn Lam Phương, cô bé đã trưởng thành và đang là sinh viên đại học. Đạo này cô không còn mè nheo, hay chọc phá anh nữa, mà có cái gì đó như xa cách, ở cô có cả sự tinh tế rất là người lớn.

Phú Quang chợt cười buồn:

- Em biết là nhà anh nghèo, mấy năm đi học ở Sài Gòn, được gia đình em cho ăn ở, cái ơn này không bao giờ anh quên.

- Không ai muốn dùng ân nghĩa trói buộc anh cả. Tuy nhiên nếu anh cưới chị Lam Ngọc, ba mẹ sẽ rất yên tâm và tin tưởng giao tất cả cho anh. Anh có nhiều cơ hội thăng tiến.

- Nếu em nghĩ anh là người tham tiền thì em làm rồi. Anh không như em nghĩ đâu.

Gương mặt đang lo âu buồn bực của Lam Phương vụt tươi lên:

- Vậy là anh sẽ không cưới chị Lam Ngọc của em?

- Ừ.

- Vậy mau lên trả lời cho ba mẹ em biết đi. Em cũng biết là làm sao anh có thể cưới chị Ngọc cho được. Chị ấy không bình thường mà, làm sao làm vợ của anh. Em nói thật, nếu ai đó cưới chị Ngọc, em sẽ làm lơ cho người ấy hưởng một phần gia tài ba em cho, bù đắp lại việc chị ấy không phải là một người phụ nữ bình thường. Nhưng với anh, anh không thể cưới chị Lam Ngọc.

Phú Quang cau mày:

- Em nói lung tung gì vậy?

Lam Phương quyết định... Cô bạo dạn nhìn vào mắt Phú Quang tha thiết:

- Vì em... yêu anh. Em muốn chính em mang lại hạnh phúc cho anh.

Phú Quang kêu lên:

- Phương!

- Đúng, em yêu anh. Em đâu có còn nhỏ nữa, em mười tám rồi, đừng có làm ông cả quỳnh bảo em còn nhỏ phải lo học, đừng có yêu đương vớ vẩn. Em yêu anh, em nói thật đó.

- Anh lại chưa bao giờ dám nghĩ là em đặt tình cảm vào anh cả, thật lòng anh chỉ xem em như một cô em gái.

Phú Quang lắc đầu, mặt anh nghiêm lại, song Lam Phương bướng bỉnh:

- Em không muốn anh xem em như thế, em mười tám tuổi, tuổi mười tám trưởng thành rồi, anh hiểu chưa? Em đã rung động và yêu anh từ lâu lắm. Chẳng lẽ khi dạy em học và đối diện với em, anh không nhìn thấy tình yêu của em hiện lên trong mắt em?

Phú Quang nhăn mặt, anh hoàn toàn bất ngờ trước lời thú nhận tình cảm của cô bé; còn Lam Phương cô không hề quan trọng trước cái nhìn ngỡ ngàng của anh. Cô cười lém lỉnh:

- Em đâu có buộc anh cưới em hay là công khai yêu em. Chúng ta kéo dài thời gian yêu nhau, chờ em tốt nghiệp đại học, khi đó chúng mình cưới nhau.

Phú Quang không sao chấp nhận được lời của Lam Phương, cô còn quá trẻ để còn nói chuyện tình yêu. Anh nghiêm khắc:

- Em nghe cho rõ, em hãy còn nhỏ, chỉ nên biết mỗi một điều là học. Anh luôn xem em như em gái của anh, còn đối với Lam Ngọc cũng vậy.

Lam Phương lắc đầu nguầy nguậy:

- Anh hãy nhìn thẳng vào mắt em nè! Em đẹp và thông minh, anh luôn khen em như vậy mà.

- Anh khen em nhưng không có nghĩa là anh yêu em.

- Anh có người yêu rồi phải không?

- Ừ.

- Cô ta chắc chắn không thể nào bằng em.

- Anh chưa bao giờ đặt mình ở vị trí cao cả. Em có nghe câu nói: mâm vàng thì xài đĩa vàng chưa?

- Em không nghe. Em yêu anh và cứ yêu anh. Em sẽ tìm xem cô ta là ai. Em sẽ loại cô ta ra khỏi anh.

Phú Quang đưa hai tay lên đầu.

- Anh không nói chuyện với em nữa, anh lên gặp ba mẹ em đây.

Phú Quang đi nhanh ra khỏi phòng, anh cần có câu trả lời dứt khoát. Anh yêu Ngọc Thúy và muốn sống đời với cô, cô và anh sắp có bé by rồi.

Ông bà Hoàng Lâm đang ngồi đợi Phú Quang ở phòng khách. Ông Lâm vui vẻ chỉ vào cái ghế trống:

- Cháu ngồi đi!

- Dạ.

Phú Quang ngồi xuống ghế, anh biết ông bà Lâm ưu đãi và quý mình, song tình cảm và ân nghĩa là hai thứ khác nhau, không thể nào lẫn lộn. Anh cần danh vọng công việc, tiền bạc, song cũng không thể nào là tên sở khanh.

Ông Lâm rót trà ra hai cái tách:

- Bác cho gọi cháu là để hỏi chuyện hôn nhân. Cháu quyết định như thế nào, Phú Quang?

Phú Quang liếc về phía Lam Phương, cô đang ngồi một góc hồi hộp nhìn lại anh nhưng vờ như thản nhiên nhai kẹo cao su.

Phú Quang bình tĩnh:

- Dạ, cháu suy nghĩ rồi. Thật ra cháu chỉ xem Lam Ngọc như em gái cháu, cháu đã có vợ hứa hôn dưới quê, vì còn nghèo nên chưa đám cưới được.

Lam Phương cau mày, còn ông bà Lâm không giấu được vẻ thất vọng:

- Có nghĩa là cháu từ chối, cháu không cưới con Ngọc nhà bác.

- Dạ, cháu xin lỗi hai bác.

- Cháu không có lỗi. Thật ra bác không hiểu Lam Ngọc khiếm khuyết, nhưng nếu cháu cưới nó, bác rất yên tâm bàn giao công ty cho cháu.

- Cảm ơn bác đã thương yêu và tin tưởng nhưng hôn nhân là chuyện cả đời. Cháu chưa hề nghĩ hay đặt tình cảm cho Lam Ngọc, mà hôn nhân thì cần có tình cảm, gia đình mới hạnh phúc bền vững.

Bà Lâm dịu dàng thuyết phục:

- Tình yêu có thể đến sau hôn nhân. Sau khi hai vợ chồng cưới nhau, ăn ở với nhau, sẽ nảy sinh tình cảm. Lam Ngọc tuy khiêm tốn, song cũng hiền lành xinh xắn, bác tin là cháu yêu được nó.

Phú Quang ái ngại:

- Như lúc này cháu nói đó, là cháu đã có vợ hứa hôn dưới quê, cũng sắp chuẩn bị cưới nhau, thưa bác.

Lam Phương xô mạnh ghế đứng lên:

- Phú Quang nói thật không vậy? Có vợ sắp cưới mà anh ở Sài Gòn này biệt lập, có người con gái nào chịu nổi tính cách ấy. Anh nói dối!

Phú Quang thở nhẹ:

- Ngọc Thúy và cháu lớn lên bên nhau từ nhỏ, gia đình cô ấy nghèo. Bây giờ nếu cháu phụ bạc cô ấy đi cưới vợ giàu, người ta sẽ nghĩ như thế nào về cháu đây, thưa bác.

Ông Lâm buồn buồn:

- Cháu thẳng thắn như vậy cũng tốt. Thôi thì chúng ta xem như chưa từng nói chuyện này vậy. Hãy vui vẻ, cháu vẫn ở đây và phụ lo việc ở công ty với bác.

- Dạ. Cháu xin mang ơn bác.

Phú Quang nghe nhẹ nhõm cả người. Trước đó anh cứ lo mình từ chối sẽ làm cho họ giận. Anh đã cất đi một gánh nặng như là núi đá lớn, đè nặng trên vai mình.

Tiếng thắng xe phía trước cho Ngọc Thúy biết Phú Quang đã về đến. Anh về để chuẩn bị đám cưới, khi bụng cô bước sang tháng thứ ba và không còn giấu ai được nữa. Hy vọng Cao Khải trở về xem như không còn nữa. Ngọc Thúy nói cười, mà trong lòng thì đang khóc.

Phú Quang bước vào căn tiệm uốn tóc và cho thuê đồ cưới, đang có vài người khách, họ chọe vui:

- Ông xã của Ngọc Thúy đã ra về dân Sài Gòn quá đi chứ. Đàn ông bây giờ họ đi làm ở Sài Gòn là cưới vợ ở Sài Gòn không hà, khéo giữ đó Thúy ơi.

Ngọc Thúy vờ cười tươi:

- Không có đâu chị, nếu anh chọn Sài Gòn, anh đâu có cưới em.

Cô quay sang Phú Quang âu yếm:

- Anh có mệt vào trong nhà nghỉ đi, em đang bận khách.

Ngọc Hiền xen vào:

- Thôi, chị nghỉ tay, để em chải tóc cho khách cho.

- Thôi, cứ để cho anh Quang đợi.

Phú Quang mỉm cười:

- Em cứ làm tóc cho khách đi, anh ngồi chờ được mà.

Ngọc Hiền giành cây lược trong tay Ngọc Thúy, cô ngậm ra hiệu:

- Đi đi! Chị nên nhớ là chị cần anh Quang, đừng có nghĩ đến thằng cha sở khanh đó nữa.

Ngọc Thúy đành lui ra:

- Anh đưa em về nhà đi. Ngọc Hiền không cho em làm nữa, nó sợ anh buồn đó.

- Anh không buồn đâu, vợ chồng mà, thiếu gì cơ hội bên nhau. Lo là lo cho em nè, có bầu đứng nhiều sẽ mệt.

- Không, em khỏe lắm.

Cả hai ra xe về nhà. Phú Quang vui vẻ:

- Lát nữa anh lấy nữ trang cưới cho em xem, đẹp lắm em mà nhìn sẽ thích ngay.

- Vậy à?

Ngọc Thúy ngả đầu lên vai Phú Quang buồn buồn, tình cảm của cô bây giờ đối với Phú Quang chỉ là gương gạo, trái tim cô trót trao cho Khải mất rồi, anh ta lại bỏ cô mà đi biệt tăm biệt tích. Cô thấy hận Khải, anh đã mua cuộc đời cô với số tiền bao nhiêu đó sao?

Bàn tay Phú Quang lần ra sau tìm tay Ngọc Thúy:

- Con lại hành em không khỏe à?

- Dạ. Em không ăn được gì hết, ăn bao nhiêu là nôn ra.

- Anh có hỏi bác sĩ rồi, đến tháng thứ tư em sẽ đỡ. Em có uống thuốc chống nôn không?

- Có.

Sao người lo cho cô và cưới cô không phải là Khải? Nước mắt Ngọc Thúy ứa ra. Cô sẽ là vợ Phú Quang, thế là hết, hết thật rồi.

Một đám cưới nho nhỏ, không như sự mơ ước của Ngọc Thúy, cô từng mơ ước Khải cưới mình, xe hơi đậu dài trước cửa, những nữ trang Khải cho cô thuộc thứ đắt giá nhất, không có ở thị xã, cô mặc áo dâu lộng lẫy... Tất cả chỉ là mơ ước. Nay mơ ước tàn rồi, còn đâu nữa. Phú Quang làm gì có nhiều tiền. Cô làm vợ Phú Quang vì không có lựa chọn nào khác hơn nữa.

Đêm tân hôn chỉ có Phú Quang hạnh phúc, tuy nhiên anh có cảm giác như là Ngọc Thúy miễn cưỡng, gượng ép, nhưng rồi Phú Quang tự biện hộ cho cô: Cô ấy bị thai hành mệt nên kém vui và hay khóc bất chợt.

Ba ngày tân hôn trôi qua khá mặn nồng, Ngọc Thúy cố giữ cho tròn vai kịch của mình.

- Anh về Sài Gòn đi anh Quang. Người ta đang thương yêu tin dùng mình, anh chớ ở bên em lâu quá.

Phú Quang hôn vào má vợ:

- Anh không muốn xa em chút nào cả. Nhưng mà em nói cũng phải, anh phải về với công việc. Ngày mai anh đi, em ở nhà nhớ đừng ham làm quá nghen em. Anh đi mà cứ lo cho em.

- Ở nhà em còn có mẹ nữa. Có điều nếu anh đi, em về nhà mẹ ở nghe anh, em còn tiệm uốn tóc và trách nhiệm với gia đình em nữa.

- Cũng được. Mỗi tuần anh sẽ mỗi về với em.

- Không cần đâu, một tháng anh về cũng được. Em tin tưởng anh mà. Anh yêu em, em biết.

Ngọc Thúy áp má mình vào ngực Phú Quang, cô mong anh đi xa cô hơn là ở gần. Ở gần cô mãi anh sẽ biết cô lừa dối anh, trái tim cô không còn dành cho anh nữa, mà đã có một hình bóng khác thay thế. Phú Quang lại lưu luyến không nỡ rời xa.

Lam Phương mở cửa cho Phú Quang vào, cô vờ như vui vẻ:

- A! Anh Quang về quê mang quà lên cho em. Sao anh biết em thích bưởi mà mua vậy? Đạo này đi về quê hoài nghen, đã như vậy còn ở cả tuần.

Phú Quang toan trả lời là anh về quê cưới vợ, ông Lâm đã đi ra:

- Phú Quang mới ở quên lên hả? Lần nào lên cũng mua quà chi vậy?

- Dạ, bưởi này là do ba cháu trồng, bảo mang lên biếu bác ăn lấy thảo.

- Vậy nữa! Thôi cho bác gởi lời cảm ơn món quà của ba cháu.

- Dạ, không có gì.

Lam Phương giành xách quà, cô đi sát vào Phú Quang, giọng hờn trách:

- Sao anh về quê hoài vậy, lần nào cũng không cho em đi theo. Anh nói dối em, mai một chết coi chừng quý sứ cắt lưỡi anh bỏ chảo dầu đấy.

Cô nói dữ dằn thật. Phú Quang không muốn trả lời, tâm sự anh đang đầy ắp nỗi nhớ thương. Anh ví tâm trạng mình như người lính bộ đội trong bài thơ “Những đôi hoa sim”, vừa cưới nhau mấy ngày là đi, cho tâm sự đầy ắp nỗi nhớ.

Không nghe Phú Quang trả lời mình, Lam Phương giậm chân:

- Anh có nghe em nói không vậy?

- Có, anh có nghe. Em cất quà giùm anh, anh đi đường xa về đang mệt đây nè.

Phú Quang chuồn nhanh về phòng mình, anh đóng chặt cửa lại, rồi nằm soài ra giường. Mới buổi sáng, Ngọc Thúy còn tiễn anh đi, bây giờ anh lên đến Sài Gòn nhộn nhịp, không yên tĩnh như dưới quê, sao anh nhớ cô quá. Anh lấy chiếc khăn của cô đắp lên mặt mình, để tưởng nhớ mùi hương của cô, rồi ngủ quên luôn.

- Anh Quang... anh Quang!

Lam Phương đập cửa ầm ầm:

- Anh ngủ gì dữ vậy hả? Thức dậy đi!

Phú Quang lười biếng trở mình:

- Em làm gì như phá nhà vậy hả?

- Ai bảo anh từ lúc lên cho tới bây giờ, anh ngủ hoài vậy, làm như là đói ngủ không bằng.

- Em gọi anh chi vậy?

- Ba nói mời anh xuống nhà ăn cơm.

- Em nói bác ăn trước đi, anh còn phải đi tắm nữa đã.

- Hừ! Anh mà không mở cửa, em phá phòng đấy.

Biết không mở cửa là sẽ không yên, Phú Quang trỗi dậy, anh đi lại mở cánh cửa ra, bàn tay Lam Phương suýt đập vào mặt Phú Quang. Anh trừng mắt:

- Em làm cái gì vậy hả?

- Em muốn biết... - Lam Phương đẩy Phú Quang sang một bên, để bước vào phòng. Cô ngồi lên ghế và nhìn Phú Quang- Cô Ngọc Thúy là có thật?

- Phải.

- Em không tin.

- Em không tin thì thôi.

Suy nghĩ một chút, Phú Quang muốn cho cô bé đừng phiền mình nữa, anh đi lại mở túi xách ra, lấy ra mấy tấm ảnh.

- Anh đi về quê mấy ngày này là vì như thế này đây.

Lam Phương cau mày cầm lấy, cô sững sốt nhìn vào ảnh:

- Anh cưới vợ?

- Đám cưới nhỏ thôi, chỉ có họ hàng hai bên.

Đôi môi Lam Phương run nhẹ:

- Anh từ chối chị Lam Ngọc vào cả em, để về quê âm thầm cưới vợ như thế này sao?

- Anh nói với em rồi, anh đã cưới Ngọc Thúy.

Nước mắt Lam Phương dâng lên, cô trả mấy tấm ảnh lại cho Phú Quang.

- Cảm ơn anh đã cho em biết một sự thật. Em sẽ không làm phiền anh nữa đâu.

Cô bung mặt nắc khẽ và bỏ chạy đi. Phú Quang chột thấy bất nhẫn, sao anh có thể cư xử tàn nhẫn với Lam Phương như thế. Người ta nói không nên đánh phụ nữ, dầu là một cành hoa, huống chi anh lại cư xử với cô còn giống như là một cái tát vậy.

Phú Quang nhún vai cố xua tan hình bóng Lam Phương. Anh đã có vợ và sắp có con nữa, anh không có quyền nghĩ đến ai khác, ngoài vợ của mình...

Phú Quang lại về nhà, Ngọc Thúy thấy phiền toái hơn là thích như bao người vợ trẻ, khi chồng đi làm xa và tìm về với mình.

- Sao anh về hoài vậy, chẳng những mệt mà còn tốn tiền nữa.

Phú Quang mỉm cười:

- Anh không biết nữa, mà dầu có mệt, được nhìn thấy em, anh cũng hết mệt ngay. Còn tốn tiền hả, có ba lít xăng đi và về thôi cung ạ.

Ngọc Thúy không vui, cô quạu quọ xô Phú Quang khi anh ôm cô:

- Em đang không khỏe, anh đừng ôm em.

- Em không ăn được à?

- Anh còn nói nữa, con anh hành hạ em muốn chết.

Nghĩ cô có bầu mệt nhọc nên gây gổ bực dọc với mình, Phú Quang cố gắng chiều cô. Nhưng khi tình yêu không còn nữa, bên cạnh nhau trở thành nặng nề. Có những chiều thứ bảy, Phú Quang hăm hở tìm về vì nhớ, nhưng Ngọc Thúy cứ ở mãi ngoài tiệm uốn tóc, hay về nhà là về phòng mẹ mình.

Làm cho Phú Quang phải tự hỏi, Ngọc Thúy có còn yêu anh không? Nếu không còn yêu tại sao cô lại bằng lòng lấy anh, và còn chịu sinh con cho anh. Vợ chồng trẻ luôn mặn nồng chăn gối âu yếm nhau, còn cô lại khước từ sự chăm sóc và âu yếm của anh. Phú Quang không sao lý giải được là tại sao.

Đoán biết Phú Quang buồn, sợ Phú Quang bỏ con gái mình, bà Tú nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Nó đang mang thai nặng nề mệt nhọc, con cũng không nên trách vợ con.

Phú Quang cười gượng:

- Con hiểu mà mẹ.

- Để từ từ mẹ khuyên nó.

- Dạ.

Phú Quang đi về nhà mẹ mình. Bà Hai ngạc nhiên nhìn vẻ mặt buồn bã của con trai:

- Vợ chồng con cãi nhau à?

- Dạ, đâu có. Cô ấy không được khỏe nên hay quạu quọ với con.

Bà Hai cười thông cảm:

- Có bầu con so, hành đến ngày đi sinh lận. Con cũng nên lo cho nó.

- Đôi lúc con tự hỏi: Ngọc Thúy có còn yêu con không, mẹ ạ.

- Tại sao con nói như vậy?

- Vì Ngọc Thúy luôn tránh mặt, mỗi khi con bày tỏ thái độ âu yếm.

- Nếu như nó không yêu con, nó đâu có chịu làm vợ của con?

- Con cũng nghĩ như vậy?

- Vợ chồng là ăn đời ở kiếp với nhau, có chuyện gì cũng nên thông cảm và lo cho nhau. Con và nó sắp có con thì nên cố vun đắp hạnh phúc gia đình.

- Con hiểu rồi.

Phú Quang quay về Sài Gòn với nỗi buồn. Anh không hiểu sao ngày xưa từng yêu nhau, mà bây giờ khi thành vợ chồng, hạnh phúc dường như không có.

Phú Quang không hạnh phúc dù cưới được người vợ mình yêu.

Còn Lam Phương cũng vậy, cô đau khổ rúc vào cái vỏ bọc của mình. Bây giờ Kiến Đức là người bạn thân mà cô cần nhất những buổi rong chơi, quây phá người đường, để về nhà là nỗi buồn thật sâu.

Cô tránh gặp mặt Phú Quang, gặp mặt anh chỉ khiến cho trái tim cô thêm đau đớn.

*Vì trót lỡ, tôi đành lẳng lặng
Chịu mỗi tình tan vỡ bởi ai
Không cầu xin, không trách móc
Tôi một mình đối diện với tình không
Để lắng nghe tiếng khóc mát trong lòng.*